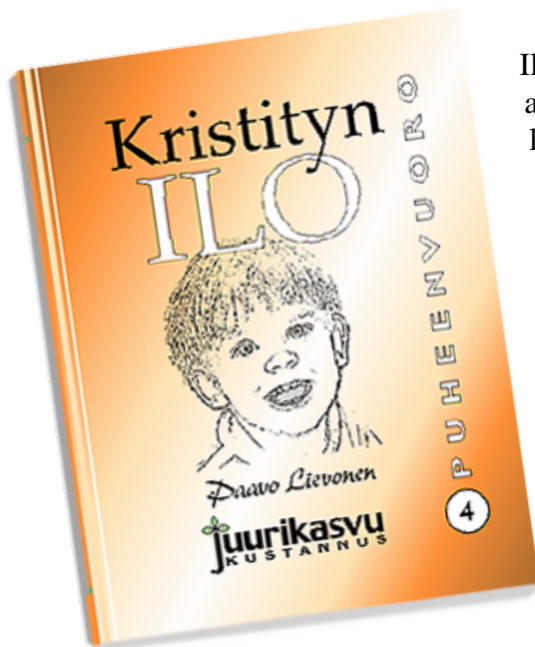

PUHEENVUORO

Ilo on tärkeä asia niin lapselle kuin aikuisellekin. Lapsen ilo on tavallisesti luonnollista, puhdasta ja vilpitöntä.

nuorena otetaan ilo *irti* elämästä. Juuri sitä se valitettavasti liiankin usein merkitsee.

On kuitenkin olemassa iloa, joka pysyy *kiinni* elämässä ja sekin on lapsen ilo – Jumalan lapsen. Sitä iloa ei voi itse saada aikaan eikä tuottaa. Se on aina ihme.

Tätä todellista iloa tarkastelemme tässä puheenvuorossa ja katsomme parin tositapahtuman valossa, mitä tämä ilo merkitsee siinä vaiheessa, kun lähtö tästä ajasta koittaa.

Kristityn ilo -kirjanen on puheenvuoro-sarjan osa 4.

Sarjan muut osat ovat:

Muuttaako usko ihmisen?	(osa 1)
Suojatien vaeltaja	(osa 2)
Padassa on kuolema	(osa 3)

Puheenvuoro-kirjasten tekstiä saa vapaasti lainata ja kopioida sillä edellytyksellä, että lähde mainitaan.

Juurikasvu-kustannuksen toiminta on päättynyt 31.12.2014.

Kristityn ILO

+

Daavo Lievonen

PUHEENVUORO-SARJA
nro 4

Kustantaja:
Juurikasvu-kustannus

Tekninen toteutus:
Lievonen T:mi, Jyväskylä 2013
ISBN 978-952-67913-1-9
ISBN 978-952-67913-2-6

”Kerran puiston penkillä istui pultsari masentuneena, väsyneenä ja apaattisena. Paikalle tuli pappi, joka kysyi ”Onko veli uskossa?”. Siihen pultsari vastasi: ”En, menee muuten vaan niin huonosti...”

Teuvo V. Riikonen (sana.fi)

Tämä humoristinen tilanne kuvaa osuvasti melko yleistä ajatustapaa kristillisyyden ilottomuudesta. Se ei ole täysin virheellinen, joskin voidaan kysyä, onko tällöin kysymys aidosta kristinuskosta, vai ”kristinuskonollisuudesta”, joka ei ole lainkaan kristillisyyttä.

Ylimaallinen ilo

Paavalin kirjettä filippiiläisille sanotaan ilon kirjeeksi. Hän kirjoitti sen Rooman vankilassa, joka ei suinkaan ollut mikään mukavuuksilaitos, vaan

3

todella ankea ja sikolättiin verrattava paikka, josta puuttuivat kaikki ajalliseen hyvinvointiin kuuluvat ilon edellytykset.

Paavalin ilo oli täysin ylimaallista. Vastakohtaisuus maallisten asioiden tuottaman ilon ja tämän ilon välillä ei olisi voinut olla suurempi.

Enkelit ilon airueina

Luuk. 2:8-10:

”Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti.

Mutta enkeli sanoi heille: ’Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva

4

kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa’.

Evankeliumi on ilosanoma, mutta se ei aina siltä vaikuta, kun katsoo tämän ajan kristittyjä. Päinvastoin näyttää usein siltä, että varsinainen pelastuksen ilo on kadonnut ja tilalle onkin tullut jotain aivan muuta.

Kun kristitylläkin on murhetta yllin kyllin, niin miten tuo suuri ilo on käsitettävissä? Mitä se on ja miten se eroaa siitä, mitä me yleensä ilolla ymmärrämme?

Ilo nykyajassa

Nykyisin ilon ajatellaan olevan jotain sellaista, jota voidaan tuottaa erilaisin menetelmin. Seurakunnatkin

5

ovat tässä erehtyneet. Nuorille järjestetään ”hengellisiä” bileitä, joissa tunteiden nostatuksella aikaansaataa hurmiota pidetään hengellisenä kokemuksena. Eikä tämä ole vierasta vanhemmallekaan väelle. Tosiasiassa kyseessä voi olla ainoastaan endorfii-niryöppy, joka täytyy uusiksi aika-ajoin.

Ilo on tunne. Mutta jos se on vain sielullista kokemista, se on tämän maailman iloa, joka on täysin riippuvaista olosuhteista. Tällaiset tunteet tulevat ja menevät, eivätkä ne edusta mitään pysyvää.

Miksi aito ilo menetetään?

Tähän löytyy useampiakin syitä. Yksi ilon kadottaja on oman syntisyyden kokeminen. Toinen on kuultu lain-

6

omainen julistus. Kumpikin liittyy käsitykseen, että pelastus olisi jotenkin ansaittavissa, tai että siihen voisi lisätä jotain. Ajatellaan, että Jumala hyväksyisi minut paremmin, jos kykenisin elämään moitteettomasti.

Tämä osoittaa, että armon evankeliumi ei ole saanut tilaa omassa sydämessäni. Kun epäonnistun ja menetän malttini ja sen myötä ilon, niin eikö juuri se todista sitä, etten käsitä oikein evankeliumia?

Evankeliumin ilosanomahan on juuri siinä, että pelastus annetaan lahjana sille, joka ei parhaalla tahdollakaan pysty olemaan sen arvoinen. Evankeliumi siis lupaa autuuden minulle, jossa on monenlaista pahuutta ja itsekkyyttä.

7

Tämän sanoman julistaminen saa aikaan vihaa niiden taholta, jotka uskovat, että syntyä voitetaan *sisukristillisyydellä* ja tahdon voimalla. Iankaikinen ilo tulee kuitenkin Jumalalta, sitä ei saada aikaan inhimillisin keinoin ja ponnistuksin.

Uskovan iloni on aitoa vasta silloin, kun en enää löydä iloa ja ilon aihetta itsestäni ja omista onnistumisistani. Todellinen ilon lähde on Kristuksessa, kun kaikista puutteistani ja epäonnistumisistani huolimatta saan katsoa Häneen ja uskoa siihen, että hän vieläkin ottaa vastaan syntisiä.

Siinä ei enää ajatella mitään *tilivälejä*, vaan että Hän *kokoaikaisesti* on kanssani ja kohtelee minua vielä paremmin kuin äiti ja isä hoivatessaan

8

avutonta lastaan, joka on rakastettu silloinkin kuin hän sitä kaikkein vähiten ansaitsee.

Seuraavassa katsomme näiden kahden ilon vastakohtaisuutta:

Maallinen ilo:

1. Riippuvainen olosuhteista
2. Voidaan tuottaa eri keinoin
3. Väliaikaista
4. Ilon jälkeen on usein paha olo
5. Vähenevää iloa

Ylimaallinen ilo:

1. Riippumaton olosuhteista
2. Ei voida tuottaa
3. Jatkuvaa yhteyttä ilon Lähteeseen
4. Ei tuota paha oloa
5. Ilo on lisääntyvää

9

Opetuksen puute

Monista seurakunnista puuttuu kokonaan opetus lain ja evankeliumin erosta. Jos tätä eroa ei ymmärretä, ahdistus sydämessä kasvaa ja Raamatukin pysyy suljettuna kirjana. Tästä on seurauksena ilon katoaminen.

Laki on kirjoitettu jo luonnostaan jokaisen ihmisen sydämeen, siksi sen tunteminen on itsestään selvää. Paatuneinkin tunnistaa lain, kun hänelle itselleen tehdään vääryyttä. Hänen ei siis ole vaikeaa ymmärtää, että toisen omaisuuteen koskeminen tai toisen loukkaaminen on väärin.

Kokonaan toisin on evankeliumin ymmärtäminen. Se perustuu ulkopuoleltani tulevaan ilmoitukseen, sydämessäni sitä ei ole luonnostaan. Siksi

10

tänyt lain ja tämä Hänen lain täyttämisenä luetaan minun hyväkseni, kun uskon tämän ilosanoman. Toisaalla Raamattu ilmoittaa selvästi, että *"kaiken, minkä laki sanoo, sen se sanoo lain alaisille."* Se ei siis koske armon alla eläviä.

Tästä seuraa luonnollisesti ajatus, että sittenhän voi elää miten tahansa. Paavali torjuu kuitenkin mielettömänä sellaisen johtopäätöksen. Eihän voida mitenkään ajatella, että armossa elävä palaisi laittomuuteen. Lain määrätietoinen rikkomisenhan johtaa takaisin lain alaisuuteen.

Uskovan asema ja tila

Asemansa puolesta uskova on täydellinen ja kelpaa siksi Jumalalle. Ti-

13

elämään, jossa voi iloita monista pienistäkin asioista eivätkä murheetkaan lannista niin helposti. Vapaus onkin ilon edellytys.

Koska uskovan ilon lähde ei ole hänessä itsessään, hän voi olla täysin oma itsensä ilman mitään näyttelemistä tai roolia. Lakihenkisessä kristillisyydessä tämä on harvinaista tai peräti mahdotonta. Kaikesta tästä huolimatta lakihenkinen kristillisyyden kiehto monia, sillä siinä on mahdollisuus päteä ja tulla joksikin, jota toiset ihmiset nostavat jalustalle.

Meistä ei kuitenkaan tule suuria, vaikka opetuslapsetkin hullaantuivat siitä, että riivaajatkin ovat heille alamaisia. Jeesus palautti heidät takaisin maan pinnalle sanoen: *"Älkää kui-*

16

sillä on hyvä ravita itseään jatkuvasti. Evankeliumin voi omistaa ainoastaan uskolla. Ja usko on Jumalan lahja, jota tarjotaan jokaiselle vastaanotettavaksi.

Kun opetus laista ja evankeliumista puuttuu, silloin ahdistuksen alkuperää on vaikea tunnistaa. Eikä ihme, että koettu ilokin katoaa. Tilalle tulee vaatimus olla jotain muuta kuin mitä on. Lain asettamaa mittaa en voi milloinkaan täyttää.

Jumalan äänensävy

Lain ja evankeliumin erottaminen on teoriassa helppoa, mutta käytännössä hyvin vaikeaa, varsinkin silloin, kun olen tehnyt jotain väärin. Tämä johtuu siitä, että sekä laki että evankeliumi puhuvat "samaa kieltä".

11

lansa puolesta hän on koko ajan vajaa ja epätäydellinen, mutta uskoessaan Jeesukseen hänen syntiänsä ei lueta hänelle syyksi, koska Jeesus on verellänsä maksanut siitä täyden hinnan.

Tämä on evankeliumia. Tämä on se ilosanoma, jota enkelit julistivat paimenille. Enää ei tarvitse tuoda uhreja syntien sovituksiksi, koska yhdellä ainoalla uhrilla asia on hoidettu kerta-kaikkiaan kuntoon. Tässä on uskovan ilon perusta. Se ei enää ole siinä, että hän itse olisi onnistunut tai että sellainen ylipäätään olisi mahdollista.

Pelastuksen ilo ei kuitenkaan jää pelkästään siihen, että uskova olisi vapautettu ainoastaan synnin syyllisyydestä ja rangaistuksesta. Armolla on myös kasvattava vaikutus, mikä

14

tenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa".

Kestävä ilo

Maallinen ilo ei parhaimmillaankaan yllä kestävään iloon. Kun ihminen on tekemässä lähtöä tästä ajasta, maallinen ilo haihtuu.

Otamme esille pari todellista tapahtumaa. Toisessa ajallinen elämä tuli päätökseen varsin nuoren henkilön kohdalla, toisessa tapauksessa tuli jatkoaikaa, vaikkakin pahasti vammautuneena. Tapaukset ovat eri aikakausilta, mutta kummallakin on lohdullinen, kätkeyty viestinsä. Paavali kirjoittaa tästä salatusta asiasta: *"...mitä silmä*

17

Seuraava esimerkki valaisee tätä: *"Pekka-poika on ulkona leikkimässä. Pekan isällä on tälle asiaa ja niinpä hän huutaa pojalle: 'Pekka, tule sisälle!' Vain isän äänensävyistä Pekka voi ymmärtää, annetaanko hänellä jostain sapiskaa, vai onko jotain hyvää odotettavissa."*

Näin on Raamatussakin. Jumala puhuu meille sekä lain että evankeliumin *äänensävyssä*. Pelastuksen ulkopuolella oleva ymmärtää kaiken lain vaatimuksena, mutta hyvin helposti äänensävy harhauttaa Jumalan lapsenkin. Onhan laki kirjoitettu hänenkin sydämessään.

Laki ilmoittaa Jumalan pyhän tahdon, eikä siitä voi tinkiä. Mutta evankeliumi ilmoittaa, että Toinen on jo täyt-

12

merkitsee sitä, että uskova voi vähitellen vapautua myös synnin vallasta.

Vapaus – ilon perusta

Kristityn ilo on siis siinä, että hänen jumalasuhteensa on hoidettu kaikinpuoliseen kuntoon ja että uskovan ei tarvitse olla kaivelemassa sisintään ja penkoa sieltä esille hyvää tai pahaa. Kun joku on mennyt *kokonaan pilalle*, sitä ei enää voida korjata, vaan se on uusittava. Kun on kysymys ihmis-sydämeistä, niin työn tekee Jumala – ajallaan ja tavallaan. Hän antaa meille sydämen, joka alkaa hylkiä niitä asioita, jotka ovat vahingoksi.

Kristityn ilolla on monia seurauksia ja sivuvaikutuksia. Koska iloa ei tarvitse puristaa itsestään, se vapauttaa

15

ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat".

Nuoren miehen lähtö

Tapauksesta on kerrottu mm. v. 1922 ilmestyneessä Siionin Lähetyslehdes-sä. Oheisena tämä vanha kirjoitus:

"Jumala antaa meille uskonvahvistusta monesti myös uskonystävienne kautta, jotka ovat ilolla siirtymässä pois tästä ajallisesta elämästä.

Olemme joskus saaneet huomata, miten poislähtevä on jo saanut nähdä sellaista, mitä me emme ole saattaneet nähdä. Tällainen muistelu on säilynyt myös viime vuosisadan puolelta Kaarle Jaakko Kesti nimisestä kristitystä mie-

18

hestä, joka kuoli Helsingin sairaalassa (todennäköisesti Kirurgilla). Sairaanhoidajat olivat kertoneet tapauksesta Kestin kuoleman jälkeen mm. hänen veljelleen.

Postiljooni, suutarimestari Jaakko Kesti oli syntynyt 24.5.1845 Kempeleellä, josta hän muutti Ouluun v. 1864, avioitui siellä v. 1870 ja kuoli 24.3.1886 (hieman alle 41-vuotiaana). Hän oli myös virsirunoilija. Hänen kirjoittamansa arkkivirsi 'Kolkatan sotavuorelle' ilmestyi v. 1884 ilmestyneessä julkaisussa 'Kaksi uutta hengellistä laulua'. Kesti lienee toiminut myös saarnaajana. Tapauksen kulku on ollut seuraava:

Iltayöstä, hieman ennen Kestin kuolemaa, alkoi sairaalassa kuulua vienoa

19

levan katse ja hymy ja tämä uskollinen Herran palvelija nukkui kuolon uneen.

Aamulla, kun Kestin ystävät tulivat häntä tervehtimään, tapauksesta kertonut hoitaja oli vieläkin suuren liikutuksen vallassa. Tapaus oli tehnyt syvän vaikutuksen sairaalan henkilökuntaan, eikä tapausta todistamassa ollut lääkäri ollut halukas hoitamaan virkaansa seuraavana päivänä.”

- - -

Seuraavaksi Sana-lehdessä ollut artikkeli (21.6.1995, teksti: Olli Karhi):

Pelkäsin henkiin jäämistä

”Kävin kuoleman rajan takana ja minulle oli valtava pettymys, kun jouduin tulemaan takaisin. Moni pelkää kuolemaa. Kirkkaan valon ja lämmön

22

valaisi niin kirkkaana, etten erottanut yksityiskohtia. Mitenkä kuvaaisin sitä valoa, Lauri miettii ja on hetken hiljaa.

Vaikka se oli valtavan kirkas, se ei häikäissyt eikä jättänyt varjoja. Sen lisäksi se oli lämmin ja minusta tuntui aivan kuin kokemani hyvä olisi tulvinut tästä kirkkauden lähteestä. Hahmon oikealla puolella näin suuret, kalliioon hakatut kirjaimet ”Jeesus”.

Tekstin alapuolella huomasin kaksi hahmoa, jotka heti tunnistin neljän vuoden ikäisenä kuolleeksi Eero-veljekseni ja kaksikymmentävuotiaana menehtyneeksi Elli-sisarekseni. Heillä ei ollut fyysistä olemusta, vaan paljon kauniimpi ylösnousemusruumis. He olivat aivankuin enkelihahmoja ja heistä loisti täydellinen onni. Näin heti,

25

soittoa. Niin hillittyä, henkevää ja sydämiin hiipivää se oli, että hoitajattaret, jotka valvoivat sairaita, olivat kuin lumottuja. Kun hymni ei lakannut kuulumasta, ilmestyivät he yksi toisensa jälkeen käytävälle kysellen toisiltaan, mistä tuo ihmeellinen laulu ja soitto kuului. Kukaan ei kyennyt antamaan siihen selitystä. Tullakseen varmuuteen, ettei se mitä he kuulivat, ollut väsymyksen aiheuttamaa harhaa, he kyseivät hereillä olleilta potilailta, kuulivatko he soittoa tai laulua. Myös potilaat totesivat kuulevansa.

Nyt alkoi etsintä eri puolilla sairaalaa. Etsivien joukkoon oli liittynyt myös yksi lääkäreistä, joka sanoi suureksi ihmeekseen myös kuulevansa ennen kuulematonta kaunista musiik-

20

ympäröimänä minä pelkäsin henkiin jäämistä, sotaharjoituksissa loukkaantunut Lauri Hallikainen sanoo.

Kovista kokemuksistaan huolimatta Hallikaisella on huumori herkässä. Hän on hyväntuulinen pohdiskelija, joka asettelee sanansa tarkasti.

Kolmetoista vuotta sitten (artikkeli on kirjoitettu v. 1995) Lauri oli yhdeksäntoistavuotias ja suorittamassa asevelvollisuuttaan. Rovajärven sotaharjoituksissa hän oli raskaan kranaatinheitteimen lataaja, kun sattui inhimillinen erehdys. Yhtäkkiä näin kirkkaan välähdyksen ja kuulin terävän, räjähdystä muistuttavan äänen. Sen jälkeen näin elämäni kuin filminauhalla pikakelauksena. Sitten jokin suunnattoman paha voima alkoi vetää minua puoleen-

23

että heidän oli hyvä olla.

Pian tämän jälkeen minut palautettiin takaisin tähän maailmaan. Tulin osittain tajuihini ja jotenkin kaukaisesti ymmärsin, että olin joutunut vakavaan onnettomuuteen. Käteni olivat aivan puutuneet enkä pystynyt liikuttamaan niitä. Joka puolella oli pimeää, vaikka tiesin, että silmäni ovat auki.

Kuulin ja tunsin, että minua yritetään auttaa, mutta siitä huolimatta hätäännyin. Halusin takaisin siihen hyvään, josta minut oli palautettu. En pelännyt kuolemaa, vaan henkiin jäämistä.

Harva ihminen saa nähdä taivaan

Lauri ei tiedä, kuinka paljon aikaa kului ennen kuin hänet saatiin siirre-

26

toa. Hän ihmetteli, mistä sitä tähän vuorokauden aikaan kuului. Äänen johtamina he saapuivat Kestin kuolinvuoteen luo. He seisovivat siinä melkein henkeään pidätellen kuuntelemassa musiikkia, jota yksikään soitto-taiteilija ei voi jäljitellä. Vihdoin eräs hoitajista kysyi arkana kuolevalta potilaalta, kuuleeko hän mitään. Sairas hymyili ja ihmeellinen kirkkaus loisti hänen kasvoiltaan, kun hän avasi silmänsä ja katsahti ympäri huonetta:

’Kuulenko? – Se on vähäistä mitä minä kuulen – mutta mitä minä näen! Ettekö tekin näe?’

Tämän jälkeen hän ei lausunut enää sanaakaan. Kaikki seisovivat liikkumatta paikoillaan. Sitä mukaan kun musiikki hiljeni kuulumattomaksi, raukeni kuo-

21

sa. Samalla tunsin, etten ollut omassa ruumiissani, vaan sen ulkopuolella. Hätäännyin hirveästi ja minut valtasi pakokauhu ja pelko siitä, mihin olen menossa.

Muistin vanhempieni neuvon: Häden hetkellä huuda avuksesi Jeesusta. Tartuin tähän toivoon kuin hukkuva pelastusrenkaaseen. Heti kun olin sanonut Jeesuksen nimen, minut ympäröi valtava kirkkaus ja rauhallinen, hyvä olo. Sitä tunnetta ei pysty mitenkään kuvailemaan. Mitään vastaavaa en ole kokenut maallisen elämäni aikana.

Kirkas hahmo odotti rajan takana

Kun paha oli päästänyt otteensa minusta, näin edessäni vasemmalla hyvin kirkkaan hahmon. Hahmo sädehti ja

24

tyksi Rovajärven maastosta Rovaniemen keskussairaalaan. Joka tapauksessa tuskat olivat tuona aikana niin kovat, että niiden muistelemisenkin näyttää tekevän kipeää.

Jossain vaiheessa sain kipulääkettä ja ambulanssissa vajosin tajuttomuuteen. Sairaalassa minulle tehtiin neljätoista tuntia kestänyt leikkaus. Paljon ei kuitenkaan ollut tehtävissä. Kasvojeni ja käsieni lähellä räjähtänyt kranaatti oli vienyt näköni ja melkein kaikki sormeni.

Lauri oli sairaalassa yhteen menoon puoli vuotta. Sen jälkeen hän oli hoidettavana lyhempiä jaksoja niin, että onnettomuuden aiheuttamaa sairaalasaoloa kertyi kaikkiaan kaksi vuotta. Sinä aikana hänelle tehtiin kaksikym-

27

mentäkäksi leikkausta.

Tiedän, että maallisen mittarin mukaan minun pitäisi olla hyvin katkera ja vihainen, mutta en ole. En myöskään syytä ketään. Onnettomuus johtui inhimillisestä erehdyksestä, ei ampuja tahallaan laukaissut kranaattia sillä hetkellä, kun olin lataamassa uutta.

Olen onnellinen, että olen saanut elää näin rikkaan elämän. Vain harva ihminen saa elämänsä aikana kokea taivaan kirkkauden. Sen rinnalla sokeus ja vammaisuus eivät ole suuria murheita. Se, mitä minulle näytettiin, on jo kolmentoista vuoden ajan ollut minulle valtava voimanlähde. Kokemus rajan takana käymisestä ja Kristuksen kohtaaminen siellä ovat kaiken yläpuolella.

28

*Se armon lähteeksi kutsutaan,
ja täällä sen sivu kuljetaan.
Ja siksi maailma korskea
ei tunne sen elon autuutta.*

*Vaan korven synkänkin keskehen
sen virrat vierivät pulputen.
Ja kerran korvenkin helmahan
näät valkoliljojen puhkeevan.*

*Ja virtain varsilla kulkijat,
ne toistaan auttaen laulavat:
Oi, katso kaupunki Siionin
jo loistaa kultaisin kunnahin!*

*Siis riennä ystävä riemuiten,
kun turvas on veri Jeesuksen.
Siks' kunnes porteista kaupungin
hääriemuun astut sä Siionin.*

A.V. Jaakkola

31

Olen kiitollinen vanhemmilleni kristillisestä kasvatuksesta ja niistä neuvoista, joita olen lapsena saanut. Arvokkain perintö, jonka vanhemmat voivat antaa lapsilleen, on opettaa heidät turvautumaan Jumalaan ja tuntemaan Jeesus, johon voi turvautua, olivatpa murheet pieniä tai suuria. Ilman vanhempien neuvoja en olisi osannut huuata hädässäni avuksi Herraani.

Se mitä koin ja näin heti onnettomuuden jälkeen *ei ole mitään mielikuvituksen tuotetta*. Tiedän varmasti, että olen saanut tuntea esimakua taivaan ihanuudesta, Lauri Hallikainen sanoo.

29

*"6. Sentähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninai-
sissa kiusauksissa,*

7. että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tullessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.

8. Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla..." (1. Piet.1. luku).

32

Seuraava hengellinen laulu kuvaa kristityn iloa hyvin osuvasti:

*Sä kuljet seurassa Jeesuksen,
sen kertoo katsehes riemuinen.
Sen kertoo laulus, mi helkkyin soi,
vaikk' murhe kyyneleen silmiis toi.*

*Ei tunne riemujas maailma,
ei nää se tielläsi kukkia.
se aallon leikkihin kiintyen,
ei huomaa helmiä syvyyden.*

*Sun helmes on veri Karitsan,
mi synnit maksoi jo maailman.
Mi myös sun sielusi saastaisen,
jo verhos vaatteilla autuuden.*

*On sulla riemuna päällä maan,
myös murheen hetkinä Jeesus vaan.
On sulla lähde, mi virvoittaa,
kun matka vaikea uuvuttaa.*

30

Edelliset

PUHEENVUORO -kirjat:

1. Muuttaako usko ihmisen?
2. Suojatien vaeltaja
3. Padassa on kuolema